

Босна и Херцеговина
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД
Број: 11 0 У 015844 16 Увп
Бањалука, 08.02.2018. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, Смиљане Мрше предсједника вијећа, Страхине Ђурковића и Едине Чупељић чланова вијећа, уз учешће Сање Орашчанин, као записничара, у управном спору по тужби М. М. из Б. (у даљем тексту: тужилац), против рјешења број 16-03/4-1-4-560-1256/13 од 01.12.2014. године, туженог Министарства ..., у предмету утврђивања права на личну инвалиднину, одлучујући о захтјеву туженог за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 У 015844 15 У од 03.11.2015. године, на нејавној сједници вијећа одржаној 08.02.2018. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаном пресудом уважена је тужба и поништен оспорени акт који је донијет у извршењу пресуде тог суда број 11 0 У 012318 13 У од 25.9.2014. године, а којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против рјешења Одјељења за ... Града Б. број 06-560-794/08 од 02.3.2012. године. Тим рјешењем је укинута рјешење тог одјељења број 06-560-1190/05 од 26.7.2005. године и тужиоцу и даље признато својство РВИ X категорије са 20% војног инвалидитета по основу обољења задобијеног вршећи војне дужности као припадник оружаних снага ВРС и права на личну инвалиднину у износу од 5% од основице која права теку од 01.02.2012. године па све док за то постоје законом прописани услови, односи трајно.

Уважење тужбе образложено је разлозима да тужени није поступио по упутама из раније пресуде од 25.9.2014. године; да дати налаз другостепене љекарске комисије није дат у складу са одредбама члана 5. став 2. Правилника о раду љекарских комисија за оцјену војног инвалидитета („Сл. гласник РС“ број 100/12, у даљем тексту: Правилник о раду љекарских комисија), јер другостепена љекарска комисија не наводи у коју медицинску документацију је извршила увид; да је налаз дат уопштено понављајући већ познате „фразе“ да се не може поуздано утврдити када је болест настала; да је ангажовање у ВРС, које је трајало преко 4 године, дјелимично утицало на инвалидитет тужиоца не наводећи које су то околности довеле да се стање тужиочевог здравља тако побољшало да му се сада утврђује X категорија са 20% војног инвалидитета, а да му је раније био признат статус РВИ VI категорије са 60% војног инвалидитета кроз дуги низ година па да су изостали разлози који оправдавају тако утврђени инвалидитет.

Браговременим захтјевом за ванредно преиспитивање пресуде (у даљем тексту: захтјев) тужени оспорава њену законитост због повреде закона, другог прописа или општег акта. Истиче да је нижестепени суд требао сам ријешити ову управну ствар у смислу члана 51. Закона о управним споровима („Сл. гласник РС“, број 109/05 и 63/11 – у даљем тексту: ЗУС), јер је претходно поништио акт туженог; да је налазом и мишљењем другостепене љекарске комисије детаљно описано стање тужиоца, почетак првих симптома болести, његово лијечење и коначно успостављена дијагноза да се ради о дегенеративном обољену кичменог стуба које је довело до оштећења организма у наведеном проценту; да га је другостепена љекарска комисије цијенила по оцјенској Т-202 – в) 60%, а војни инвалидитет утврдила у односу на укупно оштећење организма са 20% налазећи да се ради о ендегеној и мултифакторијалној условљеној болести. Предлаже да се захтјев уважи, побијана пресуда преиначи или укине, а да се нижестепеном суду да упутство да закаже усмену расправу и сам ријешити предметну управну ствар.

Тужилац у одговору на захтјев истиче да су наводи из захтјева неосновани. Наводи да је оболио док се налазио на дужности у ВРС; да је другостепена љекарска комисија до сада више пута вршила ревизију и потврђивала статус РВИ VI категорије све до доношења задњег налаза; да је тужени ретроактивно примијенио одредбе Правилника за које је Уставни суд РС утврдио да су неуставне.

Размотривши захтјев, побијану пресуду, одговор на захтјев те остале прилоге у списима предмета, на основу одредбе члана 39. ЗУС, овај суд је одлучио као у изреци пресуде из сљедећих разлога:

Из података списка произлази да је оспорени акт донесен у извршењу пресуде нижестепеног суда број 11 0 У 012318 13 У од 25.9.2014. године и да је оспореним актом одбијена жалба тужиоца изјављена против рјешења Одјељења за ..., Града Б. број 06-560-794/08 од 02.3.2012. године и у поступку ревизије дата сагласност на то рјешење. Побијаном пресудом је уважена тужба и поништен оспорени акт.

И по оцјени овога суда правилно је побијаном пресудом тужба уважена и поништен оспорени акт јер тужени није дао разлоге зашто прихвата налаз и мишљење другостепене љекарске комисије број 841/14 од 23.10.2014. године, када се у наведеном налазу уопште не утврђује удио војног фактора у настанку инвалидитетета код тужиоца.

Наиме, у налазу и мишљењу другостепене љекарске комисије се наводи „Увидом у медицинску документацију, спис предмета, а без присуства именованог констатује да је тужилац био учесник у ОС ВРС од 16.9.1991. до 02.01.1996. године са прекидима, у току учешћа изразиле су се тегобе са кичменим стубом, болови у доњем дијелу кичме који су се ширили низ лијеву ногу. ЕМГ налаз од 28.12.1995. године – „иде у прилог радикулонеуропатије него компресивне радикулопатије“, предложено конзервативно лијечење. Лијечен под контролом неуролога и у току 1998. године. Постоји континуитет у лијечењу обољења кичменог стуба под контролом физијатра, неуролога, неурохирурга до данас. Цијени се по основу обољења кичменог стуба испољеног у току учешћа у ОС ВРС. С обзиром да се с медицинског аспекта ради о превасходно ендегеној, мултифакторијално условљеној болести, не може се поуздано утврдити када је болест настала, али се иста испољила под околностима вршења војне

дужности у рату, па се укупно оштећење организма цијени по оцјенској Т-202- в) 60% по основу дегенеративног обољења кичменог стуба са тешким оштећењем функције кичменог стуба и неуролошким испадима и војни инвалидитет се утврђује дјелимично ...у односу на укупно оштећење организма, тако да укупни војним инвалидитет по овој тачки износи 20% трајно. Дјелимични проценат војног уинвалдитета је утврђен оцјеном да се превасходно ради о ендогеној природи болести, на чију појаву и развитак је дјелимично утицао укупни период ангажовања именованог у рату под општим условима ратовања. До смањења процента војног инвалидитета је дошло из разлога што обољење кичменог стуба спада у групу мултифакторијално узрокованих обољења за које се утврђује удио војног инвалидитета“.

Правилно нишестепени суд у побијаној пресуди наводи да се у датом налазу и мишљењу понављају уопштени закључци без навођења медицинске документације која је послужила као основ за давање таквог налаза и мишљења. Сама констатација да обољење кичменог стуба спада у групу мултифакторијално условљеног обољења није довољна да се утврди укупни инвалидитет од 20% код чињенице да се у налазу и мишљењу уопште не утврђује колики је утицај војног фактора био на обољење тужиоца. Поред тога другостепена љекарска комисија није образложила зашто тужиоца по оцјенској Т-202 – в) (тешко оштећење кичменог стуба) цијени са 60% иако је у Листи процената војног инвалидитета, која Листа чини саставни дио Правилника о утврђивању процента војног инвалидитета, за ово обољење предвиђен распон од 60 до 100% - друга група.

Из налаза оцјене и мишљења Ниже војно-љекарске комисије од 18.01.1996. године произлази да је тужилац оглашен привремено неспособан за војну службу за период од 03.1.1996. до 03.4.1996. године којом приликом му је утврђена дијагноза *radiculoneuropathija exstr.inf.sin Š 357.8* уз напомену да се болест испољила у рату, те да у здравственом картону именованог нема података о наведеном обољењу.

Права по основу инвалидности тужилац остварује од 1996. године и до сада је од стране свих љекарских комисија и првостепене и другостепене од тог периода па до 2012. године цијењен по Т-202 – в) 60%, а да се сада у налазу и мишљењу другостепене љекарске комисије, осим уопштеног закључка, да се ради о мултифакторијално условљеној болести, не наводе други фактори који су утицали на тако утврђени проценат укупног инвалидитета, поготово што је тај налаз и мишљење другостепена љекарска комисија дала на основу исте медицинске документације, на основу које га је раније цијенила са 60%.

Налаз и мишљење другостепене љекарске комисије према одредби члана 5. став 2. Правилника о раду љекарских комисија, треба да буде потпун, јасан и довољно образложени и да садрже све чињенице које су са медицинског становишта значајне за доношење законитог рјешења, а што није случај у овој управној ствари, па се на таквом доказу није могао засновати оспорени акт.

Из наведених разлога, по оцјени овог суда, у побијаној пресуди нису остварени разлози предвиђени одредбама члана 35. став 2. ЗУС, па се захтјев туженог за њено ванредно преиспитивање, на основу одредбе члана 40. став 1. истог закона, одбија као неоснован.

С обзиром да је, од стране нижестепеног суда већ два пута поништаван акт туженог и наложено да тужени поступи по правном схватању и упутама из укидних пресуда, то се тужени упозорава да не поступање по упутама и примједбама из пресуде суда повлачи прекршајну одговорност органа управе и одговорног лица у органу управе из одредаба члана 65. став 1. тачка 5. у вези става 3. и 4. ЗУС.

Записничар
Сања Орашчанин

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић